

Tampereen ensi ja turvakoti ry'n turvakotipalveluiden päällikkö Milka Suuniittu-Sakari

Mä ajattelen, että esimerkiksi kansalaisyhteiskunnan tasolla sillä tavalla, että me käännetään just sitä ajattelua siihen, että tää ei ole jossain tuolla tapahtuva juttu. Tää on meidän kaikkien asia. Jos sä kuulet sun naapurista sen tyyppistä ääntä, että se herättää sussa huolen, että siellä esimerkiksi jotain pahoinpidellään. Silloin pitäisi soittaa hätäkeskukseen. Jos sä näet bussissa tai sun työpaikalla tai baarissa että jotain ihmistä häiritään, sä menet puuttumaan siihen. Sillä tavalla me voidaan murtaa sitä, koska silloin, kun kukaan ei puutu niin se jää sen uhrin kannettavaksi, myös se häpeä. Ja sitten tulee se kokemus, että mä oon yksin ja se on melkein jopa pahempaa se hiljaisuus kuin se mitä sulle itse asiassa tapahtuu. Se että kukaan ei halua nähdä sitä, se lisää sen häpeän ja se tekee sen, että se uhri ei myöskään itse tule puhumaan siitä asiasta.